

Některým vábením lze odolávat
jen po určitý čas...

SUKUBA 5 STÍNY

AUTORKA BESTSELLERU VAMPÝRSKÁ AKADEMIE

RICHELLE MEAD

SUKUBA 5

STÍNÝ

RICHELLE MEAD

2013

Copyright © 2010 by Richelle Mead
Translation © 2013 by Katrin Mekki
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SUCCUBUS SHADOWS,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing Corp.,
New York 2010,
přeložila Katrin Mekki
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Lea Petrovská
Sazba a obálka: Dušan Žárský
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2013

ISBN 978-80-7303-837-3

Pro mého bratra Scotta,
který vždycky sestřičce dovolil taky sledovat
Flashe Gordona a Hvězdné války.

1

Byla jsem opilá.

Netušila jsem, kdy k tomu došlo, ale nejspíš poté, co mě můj kamarád Doug vyprovokoval k sázce, že nevypiju tři vodky s džusem rychleji než on. Slíbil, že když vyhraju, vezme za mě v práci víkendovou směnu. Pokud vyhraje on, musím za něj celý týden pracovat ve skladu.

Když jsme skončili, vypadalo to, že příští víkend pracovat nebudu.

„Jak se ti podařilo ho přepít?“ vyptával se můj kamarád Hugh. „Vždyť je dvakrát tak velký jako ty.“

Ve svém bytě plném lidí jsem pohlédla ke dveřím do koupelny, za nimiž Doug zmizel. „Tehle týden měl střevní chřipku. S vodkou to asi nešlo moc dohromady.“

Hugh povytáhl obočí. „Proč by sakra někdo uzavíral takovou sázku po chřipce?“

Pokrčila jsem rameny. „Protože Doug už je takový.“

Doufala jsem, že bude v pořádku. Pohledem jsem přejela zbytek pozvaných a připadala si jako královna potěšeně sledující své království. Do tohoto bytu jsem se přestěhovala v červenci, takže na kolaudační večírek už bylo poněkud pozdě. Když se blížil Halloween, připadalo mi jako rozumné řešení uspořádat večírek u příležitosti obou událostí najednou. Moji dnešní hosté na sobě měli různé kostýmy – počínaje těmi v propracovaných renesančních róbách a konče lenochy, kteří si dali na hlavu jen čarodějnický klobouk.

Já jsem byla oblečená za rokokovou pastýřku – tedy spíš za rokokovou pastýřku, která je buď striptérka, nebo nestydatá děvka. Nařasená modrá sukýnka mi sahala do půlky stehů a bílá halenka s nadýchanými rukávky měla tak hluboký výstřih,

že jsem si musela dávat pozor, kdykoli jsem se předklonila. Korunou byly blond vlasy, pečlivě stažené do dvou culíků převázaných modrými stuhami. Vlasy vypadaly dokonale, naprosto k nerozeznání od pravých, protože..., no protože byly pravé.

Sukubě se vždycky hodí schopnost měnit podobu, ale o Halloweenu je to schopnost obzvláště cenná. Vždycky jsem měla nejlepší kostým, protože jsem se dokázala proměnit, v cokoli jsem chtěla. Samozřejmě jsem se musela držet v rozumných mezích. Příliš razantní změna by vyvolala u lidí kolem podezření. Ale změnit si vlasy? Jo, schopnost měnit podobu je velice užitečná.

Někdo se dotkl mého lokte. Otočila jsem se a samolibé nadšení mě trochu přešlo. Byl to Roman, můj sociopatický spolubydlící.

„Mám dojem, že v koupelně je někomu zle,“ oznámil mi. Roman je nefil, napůl anděl, napůl člověk. Má jemné černé vlasy a oči zelené jako moře. Nebýt toho, že občas vraždí nesmrtelné bytosti a já byla na jeho seznamu příštích obětí, byl by pro mě dobrou partií.

„Jo,“ přitakala jsem. „To je Doug. Prohrál sázku o pití vodky.“

Roman se zašklebil. Měl čertovské rohy a rudý plášť s kápí. Chápala jsem tu ironii. „Doufám, že se treťí do záchodu. Nechci to pak uklízet.“

„Cože? Tobě se nechce do domácích prací?“ podivil se Hugh. Nedávno se dozvěděl, že mi Roman nepřispívá na nájem, protože je momentálně bez práce. „Mám dojem, že bys měl taky přiložit ruku k dílu.“

Roman zpražil Hughu varovným pohledem. „Nepleť se do toho, Spiro Agnewe.“

„Já jsem Calvin Coolidge!“ vykřikl Hugh a zatvářil se uraženě. „Stejný oblek měl na sobě při uvedení do úřadu.“

Povzdechla jsem si. „Hughu, to už si nikdo nepamatuje.“ To je jedna ze stinných stránek nesmrtelnosti. Jak plyne čas, naše vzpomínky sahají opravdu hluboko do minulosti. Hugh, skřet, který kupuje duše pro peklo, je mnohem mladší než Roman a já, ale samozřejmě mnohem starší než jakýkoli člověk tady.

Vycouvala jsem z hádky mezi Hughem a Romanem a zamířila přes celou místnost za ostatními hosty. Kolem mísy s punčem

postávali kolegové z knihkupectví, kde s Dougem pracujeme. Zastavila jsem se u nich na kus řeči. Okamžitě mě zahrnuli komplimenty.

„Máš úžasný vlasy!“

„Ty sis je odbarvila?“

„Vůbec to nevypadá jako paruka!“

Ujistila jsem je, že je to moc dobrá paruka, a na oplátku jim taky pochválila vzhled. Nad jednou osobou jsem ale jen smutně zavrtěla hlavou.

„Jsi kreativnější než my všichni dohromady a tohle je všechno, na co ses zmohl?“ zeptala jsem se.

Autor bestsellerů Seth Mortensen se na mě podíval se svým typickým roztržitým úsměvem. I když jsem byla trochu opilá, jeho úsměv mi stejně jako pokaždé zrychlil tep. Se Sethem jsme spolu nějaký čas chodili a on mi ukázal lásku tak hlubokou, že jsem si nikdy nemyslela, že je něco takového vůbec možné. Jako sukuba už celou věčnost svádím muže a kradu jim energii, takže jsem myslela, že opravdový vztah pro mě nepřípadá v úvahu. A nakonec to tak skutečně bylo. Se Sethem jsme se rozešli – dvakrát –, a přestože jsem byla smířená s tím, že pokročil v životě dál, věděla jsem, že ho budu milovat už navždy. A u mě to znamená skutečně navždy.

„Nemůžu plýtvat kreativitou na kostým,“ prohlásil. Přátelsky se na mě díval svýma jantarově hnědýma očima. Nevěděla jsem, jestli mě taky pořád miluje, ale určitě mu na mně záleželo jako na kamarádce. Snažila jsem se k němu chovat stejně. „Musím si ji šetřit na další knihu.“

„To je ale chabá výmluva,“ namítla jsem. Měl na sobě tričko s Freddyem Kruegerem, což by bylo přijatelné, nebýt mého silného podezření, že ho vlastnil už dávno před Halloweenem.

Seth zavrtěl hlavou. „Stejně se nikdo nestará, co nosí o Halloweenu muži. Důležité jsou ženy. Podívej se kolem.“ Rozhlédla jsem se a došlo mi, že má pravdu. Všechny propracované sexy kostýmy měly na sobě ženy. Až na pár výjimek za nimi muži těžce zaostávali.

„Peter se vyfíkl,“ připomněla jsem mu. Seth sledoval směr mého pohledu k dalšímu nesmrtelnému kamarádovi. Peter je

vampýr, velice úzkostlivý a obsesivně kompulzivní vampýr. Byl narvaný v historickém kostýmu z doby před Francouzskou revolucí, takže měl samozřejmě brokátový kabátec a přes řídké hnědé vlasy měl naraženou napudrovanou paruku.

„Peter se nepočítá,“ poznamenal Seth.

Vybavila jsem si, jak Peter minulý týden umanutě podle šablony stříkal labutě na stěny své koupelny, a nemohla jsem než souhlasit. „Máš pravdu.“

„A koho má představovat Hugh? Jimmyho Cartera?“

„Calvina Coolidge.“

„Jak to poznáš?“

Než jsem stačila odpovědět, objevila se Sethova snoubenka a zároveň moje nejlepší kamarádka Maddie Satoová. Měla kostým víly – lehounké šaty s křídly. Rozhodně nepůsobila tak výzývavě jako já. Černé vlasy měla stažené do drdolu a ozdobené umělými kvítky. S jejím vztahem se Sethem už jsem se víceméně smířila, i když mě to pořád bolí. Maddie neví, že jsem předtím chodila se Sethem já, takže netuší, jak hrozné mám z jejich vztahu pocity.

Čekala jsem, že obejmeme Setha, ale namísto toho vzala za ruku mě a odvedla mě stranou. Trochu jsem klopýtla. Deseticentimetrové podpatky mi normálně nedělají problém, ale vodka mi trochu zkomplikovala držení rovnováhy.

„Georgino,“ vykřikla, jakmile jsme se dostatečně vzdálily ze Sethova doslechu. „Potřebuju tvou pomoc.“ Z kabelky vylovila dvě stránky vytržené z časopisu.

„S čím? Aha.“ Žaludek se mi zhoupl a jen jsem doufala, že se v koupelně nepřipojím k Dougovi. Stránky zdobily fotografie svatebních šatů.

„Už jsem zúžila výběr,“ objasnila. „Tak co myslíš?“

Smířit se s tím, že muž, kterého miluju, si bude brát mou nejlepší kamarádku, byla jedna věc. Ale pomáhat jim plánovat svatbu bylo něco docela jiného. Polkla jsem.

„Ježíši, Maddie. Na tyhle věci moc nejsem.“

Vykulila tmavé oči. „Děláš si legraci? To tys mě naučila, jak se oblékat.“

Zjevně si ale moje lekce k srdci příliš nevzala. Všechny ty šaty vypadaly na anorektických modelkách nádherně, ale kdyby si je oblékla Maddie, byla by to hrůza. „Nevím,“ poznamenala jsem a odtrhla zrak od obrázků. Už jsem si živě představovala, jak Maddie kráčí se Sethem k oltáři.

„Ale no tak,“ povzbuzovala mě. „Vím, že máš svůj názor.“

To jsem měla. Kritický. Kdybych byla dobrou služebnicí pekla, řekla bych jí, že oboje šaty by na ní vypadaly skvěle. Nebo bych jí poradila ty horší. Nic mi není do toho, co bude mít na sobě, a kdyby jako nevěsta vypadala příšerně, možná by si Seth uvědomil, co ztratil, když se se mnou rozešel.

Jenže... To jsem udělat nemohla. I po tom všem, co se stalo, jsem nemohla nechat Maddie vybrat si hrozně šaty. Byla moje dobrá kamarádka a netušila, co se odehrávalo mezi mnou a Sethem před jejich vztahem a *během* něj. I když jí sobecká a zlomyslná část mého já přála ostudu, nemohla jsem dopustit, aby si vybrala špatně.

„Ani jedny nejsou dobré,“ řekla jsem nakonec. „V téhle bohaté sukni bys vypadala menší. A ty kytky nahoře by tě dělaly tlustší.“

Lekla se. „Vážně? Nikdy bych...“ Se zachmuřeným výrazem si znovu prohlížela obrázky. „Sakra. Takže tyhle můžu taky škrtnout.“

Moje následující slova bezpochyby vyvolala vodka. „Jestli chceš, můžu s tebou tenhle týden oběhnout pár obchodů. Něco si vyzkoušíš a řeknu ti, jak v tom vypadáš.“

Maddie se rozzářila. Nebyla žádná kráska jako z módních časopisů, ale když se usmívala, byla moc hezká. „Opravdu? Děkuju. Tak to by sis taky mohla vybrat nějaké šaty.“

„Na co?“

„No...“ Teď už se usmívala mazaně. „Půjdeš mi přece za družičku, ne?“

V tu chvíli jsem změnila názor na to, že nic nemůže být bolestnější než jí pomáhat s plánováním svatby. Jít za družičku bylo ještě horší. Ten, kdo prohlásil, že si vytváříme vlastní peklo na zemi, musel mít na mysli něco podobného.

„No, já nevím...“

„Musíš! Nikoho jiného bych neměla radši.“

„Nejsem zrovna družičkový typ.“

„Samozřejmě, že jsi.“ Maddie se náhle zahleděla kamsi za mě.

„Hele, Doug se vrátil. Půjdu se podívat, jak mu je. Probereme to později. Bude se ti to líbit.“ Maddie odběhla za svým bratrem a nechala mě tam otupělou a neschopnou slova. Rozhodla jsem se, že stojí za to risknout další drink. Tenhle večírek nabral nečekaný směr.

Nakonec jsem nezamířila k baru, ale na balkón. Ten patřil k tomu nejlepšímu v mém bytě. Byl z něj nádherný výhled na úžinu Puget Sound a siluetu Seattlu za ní. Jak jsem tam stála, výhled však nebyl tím, co mě uchvátilo nejvíc. Bylo to... něco jiného. Něco, co jsem nedokázala vysvětlit. Bylo to hřejivé a krásné a promlouvalo to ke všem mým smyslům. Měla jsem dojem, že vidím barevné světlo podobné polární záři. Taky jsem slyšela hudbu, která přehlušila hlasy lidí a neměla nic společného se skladbou od Pink Floyd, která se linula z mého přehrávače.

Pomaloučku jsem kráčela k balkónu a večírek ustupoval kamsi do pozadí. Dveře byly otevřené, aby uvnitř nepanovalo vedro. Moje dvě kočky, Aubrey a Godiva, ležely u dveří a koukaly ven. Prošla jsem kolem nich a neuvěřitelně mě přitahovalo cosi, co jsem nedokázala vysvětlit ani popsat. Venku mě ovanul teplý podzimní vzduch. Něco mě tam táhlo, bylo to kolem mě a přitom jsem to nedokázala nijak uchopit. Volalo mě to a táhlo mě to někam ke kraji balkónu. Málem už jsem uvažovala o tom, že bych v botách na podpatcích vylezla na zábradlí a rozhlédla se. Musela jsem se té krásy dotknout.

„Hej, Georgino!“

Peterův hlas mě vytrhl z transu. Překvapeně jsem se rozhlížela. Hudba utichla, barvy zmizely a nic už mě nevolalo. Na balkóně jsem viděla jen nábytek, výhled a snášející se večer. Otočila jsem se a střetla se s jeho pohledem.

„Máme problém,“ prohlásil.

„Máme spoustu problémů,“ opáčila jsem a pomyslela na Maddiiny svatební šaty a na to, že jsem právě málem skočila z balkónu. Zachvěla jsem se. Pro další drink už si rozhodně nepůjdu. Nevolnost je jedna věc, halucinace jiná. „Co se děje?“

Peter mě odvedl dovnitř a ukázal na Codyho. „Zamiloval se.“

Podívala jsem se na našeho kamaráda vampýra, Peterova učedníka. Cody byl mladý nesmrtelný a okouzlující optimista. Měl kostým mimozemšťana a ze střapatých blond vlasů mu trčela zelená tykadla. Jeho dokonalý stříbrný vesmírný kostým mě přivedl na myšlenku, že mu s ním nejspíš pomohl Peter. Cody zíral s otevřenou pusou na někoho na druhé straně místnosti. Tvářil se asi jako já před chvílkou.

Ta žena se jmenovala Gabrielle a nedávno začala pracovat v knihkupectví. Měla drobnou postavu, působila skoro jako skřítek. Na sobě měla černé roztrhané šaty a přes ně černou rybářskou síť. Rozježené vlasy měla taky černé, stejně jako rtěnku. Snadná kombinace. Cody na ni hleděl, jako by byla tím nejnádhernějším stvořením na světě.

„Teda jo,“ poznamenala jsem. Hugh měl každou chvíli jinou přítelkyni, ale nikdy mě nenapadlo, že vampýři – nebo konkrétně Peter – by mohli mít nějaký romantický vztah.

„Asi se mu líbí, že je oblečená jako vampýrka,“ řekl Peter.

Zavrtěla jsem hlavou. „Podobně se obléká i normálně.“

Došli jsme ke Codymu a tomu chvílku trvalo, než si nás vůbec všiml. Vypadal, že mě rád vidí. „Jak se jmenuje?“ vydechl.

Pokusila jsem se skrýt úsměv. Připadalo mi roztomilé, že se Cody do někoho zakoukal, a považovala jsem to za příjemné rozptýlení od dramatických událostí dnešního večera. „Gabrielle. Pracuje v knihkupectví.“

„Chodí s někým?“

Ohlédla jsem se po ní. Zrovna se smála něčemu, co vykládala Maddie. „Nevím. Chceš, abych to zjistila?“

Cody zčervenál – aspoň do té míry, do jaké je toho schopen bledý vampýr. „Ne! Teda... nemyslíš, že by jí bylo jasné, proč se ptáš? Nechci, abys kvůli tomu měla problém.“

„To není žádný problém,“ ujistila jsem ho. Kolem prošel Doug. „Hele,“ oslovila jsem ho a chytila za rukáv. „Udělej pro mě laskavost a já si tu směnu odpracuju.“

Doug jakožto Američan japonského původu měl obvykle zlatavou pleť, ale teď by se svým nazelenalým odstínem taky klidně

mohl být považován za mimozemšťana. „Radši bych měl žaludek zase v klidu, Kincaidová.“

„Běž zjistit, jestli Gabrielle někoho má. Cody by měl zájem.“

„Georgino!“ okřikl mě zděšeně Cody.

Ačkoli bylo Dougovi zle, menšímu intrikaření neodolal. „Jasně.“

Zamířil přes celou místnost ke Gabrielle a sklonil se k ní, aby ho dobře slyšela. V jednu chvíli pohlédl směrem k nám a Gabrielle jeho pohled následovala. Cody se div nepropadl do země.

„Panebože.“

Doug se po pěti minutách vrátil a zavrtěl hlavou. „Je mi líto, kámo. Nikoho sice nemá, ale nejsi její typ. Má ráda gothiky a vampýrskou scénu. Ty jsi pro ni moc středoproudový.“ Pila jsem vodu a zaskočilo mi.

„Tomu se říká ironie,“ prohlásil Peter, jakmile se Doug vzdálil.

„Jak to?“ podivil se Cody. „Já přece *jsem* vampýr. Měl bych být přesně tím, koho chce.“

„Jo, ale nevypadáš jako vampýr,“ řekla jsem. „Možná bys u ní měl dnes večer šanci, kdyby byla fanynkou Star Treku.“

„Vypadám přesně jako vampýr, protože jím jsem! Jak bych se měl oblíkat? Jako hrabě Čokula?“

Večírek pokračoval ještě pár hodin a pak se lidé začali pomalu rozcházet. Roman a já jsme se jako dobří hostitelé usmívali a se všemi se loučili. Když odešli, byla jsem unavená a šťastná, že večírek skončil. Po incidentu na balkóně už jsem odmítala pít. Předtím jsem toho ale vypila tolik, že mě bolela hlava. Roman vypadal stejně vyčerpaně jako já. Pohledem přejel nepořádek všude kolem.

„Zvláštní, co? Uspořádáš kolaudační večírek, abys předvedla nový byt, a lidi ti ho zabordelí.“

„To se uklidí raz dva,“ ujistila jsem ho a pohledem těkala po všech prázdných láhvích a papírových táccích se zbytky jídla. Aubrey vylizovala šlehačku ze zpola snědeného poháru. Rychle jsem jí to sebrala. „Ale dneska ne. Pomoz mi uklidit zbytky jídla, ať to tu nesmrdí, a zbytek doděláme zítra.“

„Ve slově uklízet není žádné ‚my‘,“ prohlásil Roman.

„Dost ubohý vtípek,“ řekla jsem a přikryla omáčku. „A Peter má pravdu. Měl by ses tady víc zapojit.“

„Dělám ti milou společnost. Navíc – jak by ses mě dokázala zbavit?“

„To bych nechala na Jeromovi,“ varovala jsem ho. Jerome je Romanův démonský otec a zároveň můj šéf.

„Jasně. Běžela bys mě napráskat.“ Roman ostentativně potlačil zívnutí, čímž dal najevo, jak málo se bojí otcova hněvu. Nejvíc mě na tom roztrpčovalo, že má pravdu. Sama se ho zbavit nedokážu a pochybovala jsem, že by mi Jerome doopravdy pomohl. Přesto jsem ale nemohla uvěřit vlastním očím, když se Roman s klidem vydal do postele a úklid nechal na mně. Nemyslela jsem, že zajde takhle daleko.

„Kreténe!“ zařvala jsem za ním a odpovědí mi bylo jen prásknutí dveřmi. Nebyl špatný spolubydlící, ale vzhledem k naší problematické minulosti mě rád vytáčel. A dařilo se mu to.

Bez sebe vzteky jsem dodělala ten nejněžbytnější úklid a o půl hodiny později jsem upadla do postele. Aubrey a Godiva si lehly každá na jednu stranu do nohou postele. Jejich barvy tolik kontrastovaly, že spolu vypadaly jako obraz moderního umění. Aubrey byla bílá a černými fleky na hlavě, zatímco Godiva byla zrzavo-hnědo-černě mourovatá. Všechny tři jsme okamžitě usnuly.

Po nějaké době mě probudil zpěv... nebo spíš zvuky, které bych přirovnala ke zpěvu. Bylo to stejné jako předtím, vábívé a strašidelné, prostupovalo to celým mým tělem. Bylo to hřejivé, jasné a krásné. Bylo to všude kolem i uvnitř. Chtěla jsem víc. Chtěla jsem dojít ke světlu, které zářilo nepopsatelnými barvami. Cítila jsem se strašně dobře, jako bych s něčím splývala, ale nedokázala se toho dotknout. Měla jsem dojem, jako bych někam vstupovala, jako by se přede mnou pootevíraly dveře, které stačí jen otevřít víc, projít jimi a...

Někdo mě tvrdě popadl za ramena a zatřásl mnou. „Probuď se!“

Přesycení smyslů stejně jako předtím náhle pominulo. Zůstala jsem sama v tichém, prázdném světě. Už žádná píseň Sirén. Přede mnou stál Roman, třásl mnou a sledoval mě ustaraným

pohledem. Rozhlédla jsem se. Nacházeli jsme se v kuchyni. Nevzpomínala jsem si, jak jsem se sem dostala.

„Jak... Jak se to stalo?“ vykoktala jsem.

Jeho ustaraný výraz mě znepokojoval. Proč se o mě stará někdo, kdo mě chtěl zabít?

„To mi řekni ty,“ prohlásil a uvolnil svůj stisk.

Promnula jsem si oči a pokusila se vzpomenout si, co se vlastně stalo. „Já... Já nevím. Asi jsem náměsíčná...“

Pořád se tvářil úzkostlivě. „Ne... Něco tu bylo...“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne, byl to jenom sen. Nebo halucinace. Už se mi to stalo i předtím... Jenom jsem toho moc vypila.“

„Copak jsi mě neslyšela?“ Z jeho vzteklého tónu zaznívaly obavy. „Něco tu bylo. Nějaká... síla. Cítil jsem to. Probudilo mě to. Nepamatuješ si vůbec nic?“

Zadívala jsem se do dálky a snažila se vybavit si to světlo a strašidelnou melodii. Nedokázala jsem to. „Bylo to... Bylo to nádherné. Chtěla jsem... Chtěla jsem za tím jít..., stát se toho součástí...“ Mluvila jsem zamyšleně a zasněně.

Roman se zachmuřil. Jakožto sukuba jsem níže postavená nesmrtelná a dřív jsem bývala člověkem. Výše postavení nesmrtelní, jako jsou andělé nebo démoni, byli stvořeni už při počátku vesmíru. Nefilové byli zrozeni a řadí se kamsi doprostřed. Tím pádem mají lepší smysly a jsou mocnější než já. Roman dokáže zachytit věci, které mi unikají.

„Nedělej to,“ řekl. „Až to ucítíš zase, odtrhni se od toho. Nedovol, aby tě to do sebe vtáhlo. Za žádných okolností za tím nechod.“

Podívala jsem se na něj a zamračila se. „Proč? Ty víš, co to je?“

„Ne,“ odpověděl vážně. „A to je právě ten problém.“